

«Мистецтво – це неосяжне поле. Хочеться засіяти хоча б невелику його частинку і своїм зерном»

Так говорить **Сергій Денисович Захарчук** (на фото) – керівник образотворчої студії Сарненського БДМ.

Він навчає мистецтва дітей та підлітків двох вікових груп: 7-12 і 12-18 р. Народився художник 22 січня 1965 р. в с. Тріскіні, що на Сарненщині. В родині було четверо дітей, серед яких найменшим був якраз Сергійко. Хлопець з дитинства любив малювати, але хотів навчитися цьому по-справжньому. Тому, коли вже був у 7-му класі, двічі на тиждень їздив до Рівного в художню школу, де навчався 3 роки. Гроші на свої поїздки хлопчина заробляв сам – влітку збирав гриби та ягоди в лісі, заготовляв кору крушини та інше зело.

Зацікавився іконописом. Вже у 8 класі Сергій намалював ікону святого Архистратига Михаїла, яку подарував своїй хрещеній. Після місцевої восьмирічки продовжив навчання в Ремчицях. Далі 9 місяців навчався на підготовчих курсах в Дніпропетровську, щоб вступити на архітектурний факультет. Та якраз юнака покликали до виконання почесного обов'язку – в армію. Солдатську кашу довелося їсти аж за 4000 км. від Сарн у далекому Мурманську. Не лише клімат, але й служба була суворою. Невелика військова частина ракет стратегічного призначення (чисельністю 70 чоловік особового складу) дислокувалася на віддаленому острові в Північному Льодовитому океані. Продукти завозились раз на півроку – поки льоди ще не встигли скувати воду. Морози, заметілі – від об'єкта до

об'єкта пройти можна було лише на впомацки, тримаючись за канати, натягнуті між залізними трубами, забитими в мерзлий ґрунт. Обов'язком Сергія було фотографувати зміни, що відбуваються після вибуху. Підписка про нерозголошення на 7 років, в разі невиконання якої – 20 років ув'язнення.

Ніщо не могло вбити в ньому тягу до мистецтва, до самовдосконалення. Юнак вступив на заочне відділення Московського державного університету ім. Надії Крупської на факультет архітектури. Саме тоді майстер і познайомився з творчістю відомих митців В. Васнецова та В. Верещагіна, котрі стали його улюбленими художниками. Демобілізувавшись і повернувшись додому, Сергій Денисович почав працювати художником з реклами в райспоживспілці. В 1988 р. вступає до Тернопільського торгово-економічного технікуму на спеціальність «Реклама і організація торгівлі продовольчих і непродовольчих товарів». Працював, а заодно створював на полотнах свій добрий і чистий від усього злого дивосвіт. Згодом Київська художня академія радо прийняла до себе на навчання талановитого художника. Та доля розпорядилася по-своєму – підготувала для нього ще не одну «життєву» академію...

і на заробітки доводилося їздити (до речі, там знайшов і свою другу половинку – кохану дружину Аліну). Разом виростили п'ятеро дітей – 3 доньки та 2 сини. Найменшому вже

20, він студент. Другий син теж художник, розмальовує церкви. Довелось йому і АТО пізнати, так само як і доньці Марії (разом з чоловіком служили у десантно-штурмовій бригаді), що додало срібла у волосся батьків.

З 1992 р. Сергій Денисович працював фотокореспондентом «Сарненських новин». Через деякий час отримав привабливу пропозицію стати художником-декоратором в БДМ, де і зараз працює керівником образотворчої студії. У 2003 р. майстер пензля вступив до Міжрегіональної академії управління персоналом при Президентові України, де 2 роки вивчав практичну психологію.

У нього є і випускники студії, що стали його послідовниками. Про них Сергій Денисович говорить з особливим задоволенням. От хоч би Іванка Жук (з гордістю показує картину з осіннім пейзажем, що прикрашає одну із стін студії) – керівник такої ж студії в одному із міських будинків культури. Інша колишня

учениця художника має своє рекламне агентство в Києві. А ось зараз є учень, що подає великі надії – Андрій Корошук. Він навчається у пана Сергія вже другий рік. Їздить на заняття студії аж із села Бережниця Володимирецького району. Особливо йому вдається графіка, пейзажі і портрети. «Я впізнаю в ньому себе в шкільні роки, – каже Сергій Денисович, – так само як я колись, він хоче навчитись усьому і так само як я, добирається сюди із села. Вірю, що з нього буде толк».

Деякий час художник малював для себе, друзів, знайомих. Переглядаючи його картини, впевнюєшся у правдивості слів Пабло Пікассо, що «Художник малює не те, що бачить, а те, що відчуває». Про одну із своїх картин художник сказав: «Я так уявляю життя на Землі через кілька років». Він навіть склав віршований підпис до неї:

*«Піднялась журба на крила журавлині
І понесла роки швидкоплинні
У далечинь рожевого простору*

*Над пересохлим зівом
криничного отвору,
На піску зникає останній
слід людини*

Від подиху вітру спекотної днини».

А ось та іскорка, що жеврїла в дитинстві (перша власноруч намальована ікона, яку Сергійко подарував хрещеній), не згасла – вона розгорїлася вогнем. Ще після навчання в Московському університеті молодий художник захопився реставрацією ікон. Перші, відреставровані ним ікони, знаходяться в церкві його рідного села – Ремчиці. Як розповів Сергій Денисович, написану ним ікону не відразу використовують в Богослужінні. Її спочатку ставлять у вітварі і священик деякий час читає спеціальні молитви освячення. Лише по тому її використовують в службі Божій. В найвищій точці куполу Сарненського Свято-Покровського храму є зображення Господа Саваофа Створення світу. Це одна із робіт Сергія Захарчука. Окрім ікон Свято-Покровського храму, ікони, написані цим художником сарненські парафіяни можуть бачити також у Свято-Троїцькій церкві та у церкві Свято-Покровської парафії Рівненської єпархії ПЦУ. Якби поціновувачі та знавці сакрального мистецтва досліджували творчість іконописця з Рівненщини Сергія Захарчука, то відзначили б і особливості його стилю, і символізм, де кожен листочок, камінчик, предмет має певне значення, а орнамент на одязі святих схожий до місцевої поліської вишивки.